

1

Vytiahol pažbu, hlaveň a puškohľad – všetko zabalené do filmu, aby sa nepoškriabali alebo nepoodierali. Obozretne ich poukladal vedľa seba a pozrel sa na smart hodinky. Srdce mu udrelo 71-krát za minútu.

Pokojnými, precíznymi pohybmi si položil telo zbrane medzi nohy a zodvihol hlaveň v správnom uhle. Následne ju opatrne zasunul, diely sa spojili a ticho zacvakli na miesto.

V zásade by demontáž nemala mať vplyv na nastavenie puškohľadu, ale aj minimálny posun mohol zmať dokonale zásah. Výhodou bolo, že krátke diely sa dali ľahšie prepravovať a nebudili podozrenie. V skutočnosti, ak bude strieľať do hrude, niekoľkocentimetrová odchýlka nebude podstatná.

Cez okno fúkal dovnútra vietor, taký horúci, akoby sa vyvalil zo sauny.

Júlové Oslo.

Jeden deň pršalo a teplota sa vyšplhala sotva na osem stupňov, čo však nevylučovalo následnú tropickú páľavu – ako teraz. Vyhovovalo mu to, znamenalo to, že je otvorených viac okien, nielen to v tejto kancelárii.

Vrchnou časťou tela sa pritisol k tvrdému stolu, lakte si oprel tak, aby získal čo najväčšiu stabilitu. Pomrivil sa, aby zaujal ešte vhodnejšiu polohu, vtisol si pažbu do pleca a naklonil sa k puškohľadu.

Objavil sa pred ním zväčšený svet.

Zastávka električky. Výpredaj v kvetinárstve. Fontána. Hrboľatá kamenná dlažba na námestí Stortorvet a zástupy ľudí v letnom oblečení, ktorí po nej šliapali.

Sledoval mladú ženu, ktorá vyšla kolísavým krokom z obchodu s oblečením. Svet bol javiskom, chodník predvádzacím módom. Pod vzdušnou látkou sa jej pohojďovali prsia. Minula skupinu nejakých ľudí, pričom ich nepočula jediným pohľadom. Už len preto by ho lákalo skoliť práve ju, pomyslel si.

Prešla popri mladíkovi v obleku so špicatými hnedými topánkami, ktorý ju neskrývane hltal očami. Keby vykročil doprava namiesto doľava, keby náhle zastala, aby si mohla prečítať správu alebo notifikáciu na mobile – stačil by jemný tlak ukazovákom na spúšť a ich život by sa navždy zmenili.

Alebo by bolo po nich.

Sledoval zaprášený taxík, ktorý sa trmácal cez električkové koľajnice a mieril na ulicu Kongens gate. Pokúsil sa umiestniť zameriavací kríž do prostriedku pasažierovho záhlavia, ale vozovka bola príliš hrboľatá. Príliš náročný cieľ.

Čoraz hlasnejšie k nemu doliehal prenikavý zvuk električky. Akási žena ťahala za sebou malé dievčatko, zodvihla ho na ruky a pobehla k zastávke.

Pri pohľade na ne sa posunul trochu dozadu a zhlboka sa nadýchol.

Mimovoľne mu zišla na um jeho vlastná dcéra.

Bolo po všetkom.

Prinútil sa nemyslieť na to, zobral do ruky fľašu, odpil si z nej vody, lepšie si utiahol tenké strelecké rukavice s výnimočne kvalitnou protišmykovou úpravou na ukazováku a znova zaujal pozíciu.

Do katedrály mierila skupina ázijských turistov. Niekoľko z nich si nieslo slnečník. Starší pár jedol nanuk. Akýsi chlapec sa rozbehol k čajke a ona vyletela do vzduchu.

O chvíľu budú kričať, pomyslel si.

O chvíľu budú utekať.

Vyhľadal pohľadom chlapca, ktorý naradostene mykal šnúrkou, ku ktorej bol priviazaný héliový balónik. Muž, čo kráčal vedľa neho, uprene hľadel do mobilu.

Ukazovákom vyvíjal čoraz väčší tlak.
Zhlboka sa nadýchol a počítal do sedem, osem, a vydýchol.
Na chvíľu vyčkal a znova sa pozrel na hodinky. Na displeji
zasvietil údaj o jeho pulze.

83.

Stisol zbraň pevnejšie.

Blížilo sa to.

Bolo to na dosah.

2

V horúce dni nemávala Emma Ramm chuť do jedla, ale dnes sa jej ješť osobitne nechcelo. Už od rána mala stiahnutý žalúdok. Nezlepšilo sa to, ani keď napokon nabrala odvalu a pozvala sestru na obed.

„A máš na to čas?“ spýtala sa Irene, keď jej Emma zavolała.

„Práve teraz nemám veľa práce,“ odvetila Emma. „Je leto. Ľudia sú na dovolenkách.“

„Ale ty nie.“

„Nie,“ povedala Emma. „Ja nie.“

„Aj ty by si si potrebovala oddýchnuť, moja.“

„Veď ja viem.“

Na chvíľu sa obe odmlčali.

„S Martine sa chystáme na Stortorvet, chceme tam kúpiť nejaké kvety,“ súhlasila Irene. „Takže nám to vyhovuje.“

Emma si zahryzla do jazyka, aby nevyhrkła, že sa potrebuje porozprávať len s ňou, osamote. Irene by do nej dobiedzala dovtedy, kým by Emma nevyrukovala s tým, čo mala na srdci, hneď a zaraz. A nemohla ju ani poprosiť, aby nechala Martine doma. Dievčatko malo napokon letné prázdniny.

Nad dlažbou na námestí Christiania Torv sa chvel teplý vzduch. Markíza ich chránila pred páľavou a poskytovala im tieň, ale zo žltých stien vyžarovala dusivá horúčava. Bolo to

ako posedenie v peci. Do tieňa sa stiahli dokonca aj holuby, ktoré zvyčajne hľadali na zemi omrvinky a zvyšky jedál.

Irene sa chystala práve prehltnúť kúsok kozieho syra, ktorý mal byť podľa jedálneho lístka čerstvý, no vyzeral nevábne ob-schnuto. Martine si vypýtala iba zmrzlinu a v miske zmiešala tri porcie do pestrej kaše.

„Máš niečo nové?“ spýtala sa Irene a utrela si ústa servítkou.

Emma sa posunula trochu nabok. Slnko sa odrážalo od výkladu na opačnej strane námestia priamo do jej očí.

„V podstate nič,“ odvetila Emma.

Napichla vidličkou krutón a vložila si ho do úst. Pomaly ho prežúvala a zahľadela sa do Ireninej tváre. Všimla si, že jej pribudla vráska v kútiku pri ľavom oku. Jej sestra vyzerala ako zvyčajne vyčerpane, no napriek tomu pôsobila v ľahkých letných šatách veselo a spokojne a zdalo sa, že si užíva jedlo i spoločnosť.

Martine sa sústredila iba na zmrzlinu, ale z jej bystrej tváre bolo zrejmé, že nenápadne pozorne počúva, o čom sa sestry rozprávajú.

Irene zodvihla pohľad od taniera.

„Čo muži?“

Emma sa zasmiala.

„Nič, už dlho som sa s nikým nestretla.“

„Takže si obehla celý Tinder?“

„Vtipné.“

Irene sa usmiala, no hneď nato zvažnela.

„Čo ťa teda trápi?“

Martine sa pozrela na tetu.

„Čo ma trápi?“ zopakovala Emma.

Práve sa chystala sestrinu otázku odbiť, keď si všimla muža v obleku, ktorý sa blížil k reštaurácii. Pri susednom stolíku zastal, vyzliekol si sako a prehodil ho cez stoličku, čím odhalil veľké, mokré flaky pod pazuchami. Ponad hlavy im preletela čajka. Zdalo sa jej, akoby dusná horúčava pritlmila zvuky mesta.

Netrvalo dlho a Martine vymenila lyžičku za mobil a hry. Irene sa rozrozprávala – o nemocnici, kde pracovala ako ošetrovateľka, o tom, aké je to fajn, že má teraz pár dní voľno. Možno sa na sklonku leta vyberú s Martine do Kragerø. Jej kolegyňa tam mala chatu, mohli by si ju od nej požičať.

„Martine, čo keby si sa zašla pozrieť tamto do toho obchodu?“ nadhodila Irene, keď odsunula nabok prázdny tanier. „Možno tam nájdeš niečo zaujímavé.“

„Nič nepotrebujem,“ mykla plecom Martine, pričom ani nezodvihla pohľad od mobilu. Palce jej bleskurýchlo behali po displeji.

„Nemohla by si sa tam predsa len prejsť?“

Martine sa na ňu pozrela a prsty jej znehybneli. Irene jej vyslala nástojčivý pohľad. Viac nemusela povedať ani spraviť. Zdalo sa, že vedia vynikajúco telepaticky komunikovať.

„Okej,“ povzdychla Martine prehnane utrápene.

Emma ju vyprevádzala pohľadom.

Neterka jej rástla pred očami.

Bola už dosť veľká na to, aby sa sama túlala po centre Osla. Emma uprela pozorný pohľad na dlhé vlasy, ktoré sa jej vlnili na lopatkách.

„Dobre jej sedí,“ poznamenala Emma, keď bola Martine tak ďaleko, že ich nepočula.

„Hm?“

„Tá nová parochňa,“ povedala Emma.

„Aha. Áno. Myslím, že sa jej páči.“

Martine postupne príde o všetky vlasy – podobne ako jej teta Emma. Dosiaľ sa jej to podarilo v škole tajiť, ale bola len otázka času, kedy si to jej spolužiaci všimnú. Emma si vedela veľmi dobre predstaviť, čo bude jej neter čakať v nasledujúcich rokoch.

„Tak čo sa deje?“

Emma náhle pocítila výčitky svedomia.

Mala vôbec právo spraviť to?

Pozrela sa na sestru, ktorá si utierala ústa servítkou.
„Bola si niekedy v poslednom čase na hrobe?“ vyhŕkla na pokon.

„Na akom hrobe?“

„Na maminom a otcovom.“

Irene si odfrkla.

„To teda nie. Ty?“

Emma pritakala. „Bola som tam. Pred niekoľkými dňami.“

„Aha. A prečo?“

„Ako to prečo? Prečo nie?“

Emma teraz už takmer nemyslela na to, aké náročné a brutálne bolo ich detstvo. Na mamu, čo ležala v kuchyni v kaluži krvi. Na otca, ktorý odtiahol Emmu do obývačky, keď si uvedomil, že pred domom zastavila polícia. Na zbraň, ktorú jej pritisol k hlave, keď dovnútra vošiel Alexander Blix. Emma mala vtedy päť rokov.

Najzreteľnejšie si spomínala na teplé ústie otcovej pištole, ktoré sa jej vtlačalo do pokožky – a na výstrel o pár minút nato. Na prenikavý pach otcovho potu zmiešaný s alkoholovými výparmi. Na to, ako ju Blix pevne chytil a zodvihol a ako ju odtiaľ rýchlo vyniesol.

Sedemročná Irene našťastie vtedy nebola doma, ale obe sa stali v ten deň sirotami a také čosi zanechá na človeku stopy. Práve preto bolo ich sesterské puto nezvyčajne silné, nezlomné, plné lásky a porozumenia. Nik iný nezažil presne to, čo ony. No Emma teraz napriek tomu znervóznela.

„Nechodievam tam,“ povedala Irene. „Veď to vieš.“

„Jasné. Áno.“

„Tak prečo sa ma na to pýtaš?“

„Vlastne ani neviem.“

„Nevieš... Správaš sa dosť čudne, moja. Čo sa deje?“

Emma si ešte raz v mysli zopakovala, čo jej chce povedať. Nedalo sa to spraviť šetrne, toto bol jediný spôsob.

„Ty a ja – nikdy sme vlastne nemali otca. Nie skutočného.“

„Mali sme Olava.“

„To áno, ale dedko nie je to isté ako otec. A to, že mu vravíš Olav, to len dokazuje.“

„Hej, asi áno. Sorry, ale nechápem celkom, kam tým mieriš. Čo mi chceš vlastne povedať?“

Emma prehovorila až po chvíli.

„Martine otca má, Irene. Otca, ktorý chce byť jej otcom. Ale nemôže. Lebo mu to nedovolíš.“

Emma sa pozrela na sestru, ktorá na ňu neveriacky civela.

„Dopekla, čo sa mi vlastne pokúšaš povedať?“

Emma odpovedala až po krátkej odmlke.

„Viem, že Heine nebol otec roka, keď sa Martine narodila, ale odvtedy už uplynulo veľa času. Možno sa zmenil.“

„Zmen...“

Irene prehltnula koniec slova. „Ver mi, Heine sa nikdy nezmení!“

„Ako to vieš? Naposledy si sa s ním rozprávala pred rokom.“

Irene si ju premerala. „A ty si sa s ním rozprávala? To preto tu sedíš a splietaš tu čosi o Heinem? Doriti! To preto si ma pozvala na obed?“

Emma sklopila oči.

„Stretla som ho,“ priznala po chvíli. „Náhodou, minulý týždeň, keď som šla domov z obchodu. Chvíľu sme sa rozprávali. Pokúšal sa ti volať, napísať a...“

„Srdečná vďaka! Áno, viem, že mi volal a písal. Robí to už roky.“

„Ale...“

„Už si zabudla na to, aký bol?“

„Nezabudla. Ale viem aj to, že bol v Afganistane a že...“

Irene sa rozosmiala. „Áno, a to preto musel začať brať heroín, však? Na vine bol Taliban, to preto si pichal medzi prsty, keď som bola v práci a keď mal ísť po Martine do škôlky. Skutočne si myslíš, že som ochotná znovu vystaviť svoju dcéru takému mužovi?“

Pokrútila hlavou.

„Už nefetuje, Irene.“

„A to vieš, lebo si sa mu pozrela na dve sekundy do ksichtu?“

„Vyzeral lepšie.“

„Lepšie...“

Znova sa zasmiala, tvrdo a výsmešne.

„Myslíš si, že Martine nepotrebuje otca – to preto, že aj my sme vyrastali bez otca?“

Irene sa zablyslo v očiach.

„To čo sú za psychologické drísty?“

„Len som...“

Emma ani nevedela, ako tú vetu dokončiť.

„Otcovstvo nie je niečo, čomu sa rozhodneš venovať, keď sa ti to práve hodí, Emma. Keď je všetko fajn a nemáš žiadne problémy. Práve ty by si to mala vedieť.“

„Viem aj to, že ak človek nezvláda, čo prežil, tak sa dá po-prosiť o pomoc – a nechať si pomôcť. A možno ho to posilní. Ako Blixa.“

„To hej, ale dá sa aj opakované všetko posrať, aj to sa dá. Hádam, koľko takých prípadov som videla v nemocnici. A keď raz niekto traumatizuje a systematicky sklamáva svoje dieťa, ako to robil Heine, vždy znova a znova, tak to zanechá rany, ktoré by mi ani nenapadlo znova otvoriť.“

Vzdychla si.

„To on si pokazil život, Emma. On – nie ja. Nepokazil mu ho Taliban. Nepokazil mu ho sudca, ktorý zveril Martine sto-percentne do mojej starostlivosti. Nikto mu nič nedlhuje.“

Irene schmatla tašku, ktorá ležala na stoličke vedľa nej, a podráždene ju otvorila.

„Myslíš si, že si neuvedomujem, že Martine nemá vo svojom živote žiadnu otcovskú postavu?“

Vybrala puzdro na karty, prudko ho otvorila a prehľadala prstami jednu priehradku po druhej.

„Uvedomujem si to vždy, keď prejdem okolo otca, ktorý

drží na rukách svoje dieťa, vždy, keď vidím na ihrisku dedka, ktorý hojda na hojdačke svoje vnúča.“

Nenašla, čo hľadala. Začala sa takmer zúrivo prehrabávať v taške.

„Nevieš si ani predstaviť, aké to je chodiť na rodičovské združenia,“ pokračovala. „Sama. Vždy. Ale nemám čas a ani chuť pozeráť chlapov na Tinderi, aby som našla niekoho, s kým by mi bolo ľahšie. Nie všetci majú toľko voľného času ako ty.“

„Irene...“

„O čo ti ide? Dohodla si sa s Heinem, že mu zavoláš a povieš mu, ako to dopadlo?“

„Ani nevie, že som sa s tebou o tom rozprávala.“

„No jasné. Takže sa ti dostal do hlavy. *Nice*. A určite to bola aj obrovská náhoda, že ste sa stretli na ulici.“

Prevrátila oči.

„Len chcem, aby si o tom porozmýšľala, Irene. Pre tvoje vlastné dobro a pre Martinino dobro. Už sa naňho nehnevaj.“

„Ha! Vraj nehnevaj!“

Rozložila päťstokorunáčku a capla ju na stôl. Nato vstala tak prudko, až takmer prevrátila stoličku. Upútalo to pozornosť niekoľkých ľudí od susedných stolov a zodvihli pohľad od jedálnych lístkov, ktoré si prezerali.

„Už dávno sa naňho nehnevám,“ vyhlásila Irene, ktorá si vôbec nevšímala zvedavé pohľady. „Len mu jednoducho nedovoľujem, aby ma okrádal o ďalší čas a energiu. Môžeš ho pozdraviť, keď ho nabudúce čistou náhodou stretneš na ulici, a povedz mu aj, že to mienim robiť aj naďalej.“

Zatažila bankovku pohárom a prevesila si tašku cez plece. Keď odchádzala, povedala:

„A vďaka za obed. Nesmierne som si to užila.“

„To nie som ja. Nie som taký, ako sa ma snažia vykresliť.“

Alexander Blix sa nakláňal mierne dopredu, počúval a pritom si robil poznámky. Muž, ktorý sedel oproti nemu, si posunul vyššie okuliare.

Blix ho poznal. Ole Frode Hamvik. Zvyčajne sa usmieval a oči mu iskrili. Ale dnes nie.

Pred tridsiatimi rokmi Hamvik prerazil ako drzý moderátor humoristickej a kontroverznej televíznej zoznamovacej šou. Odvtedy moderoval zábavné relácie a zahral si aj v niekoľkých komédiách. Pred piatimi rokmi presedlal do reklamnej branže a rýchlo získal množstvo klientov. Ešte stále ho sem-tam spomenuli v stĺpčeku o smotánke.

„Musíme to zastaviť,“ naliehal a znova si popravil okuliare. Rám bol strakatý a vyrobený z materiálu, ktorý menil farbu v závislosti od svetla – od žiarivej zelenej až po tmavofialovú.

Kuriózne okuliare patrili k jeho imidžu. Rád vytŕčal z davu, priťahoval pozornosť, páčilo sa mu, že ho ľudia spoznávali na ulici. Rád hovoril o sebe. Zvyčajne to robil celkom bez rozpakov a hneď, ako sa mu naskytla príležitosť, ale v posledné dni mlčal.

Na sociálnych sieťach sa rozšírilo sedemsekundové video z jednej letnej párty. A ľudia sa začali o ňom rozprávať. Blix ho vyhľadal, keď ho Hamvik požiadal o stretnutie.

Šlo o nahrávku z tanečného parketu. Hamvik podišiel k mladšej žene, postavil sa za jej chrbát, chytil ju za boky, párkrát šklbol telom, akoby kopuloval, pustil ju a tľapol ju po zadku.

„Pracovala pre mňa päť rokov,“ povedal Hamvik. „Prijal som ju, keď nevedela ani hovno – nikto iný by jej nedal šancu. A to isté platí pre Guro. A teraz o mne šíria klebety.“

Ukázal na hárky s menami a osobnými údajmi menovaných osôb, ktoré ležali na stole.

„Pracovali ste predsa na polícii,“ pokračoval. „Mohli by ste azda zistiť, či nemajú nejaký záznam. Naštrbilo by to ich dô-

veryhodnosť. Viem, že Guro sa pred dvomi rokmi zaplietla do nejakej záležitosti s kokaínom. Ale potrebujem fakty. Dôkazy.“

Na Hamvikovej belasej košeli sa črtali tmavé flaky od potu. Aj Blixovi bolo teplo. V miestnosti bolo dusno. Emma položila na stôl v kúte starý ventilátor, ticho bzučal, no bez výraznejšieho efektu.

„Bol to len žart, vyňatý z kontextu,“ dodal Hamvik. „Musíme o tom presvedčiť verejnosť.“

Spoza okna doľahlo odbíjanie zvonu v katedrálnej veži. Blix sa načiahol za papiermi na stole. Pri rešeršiach narazil na internete na niekoľko diskusií, kde sa tvrdilo, že Hamvik niekoľkokrát sexuálne obťažoval mladé ženy. Bolo priam nemožné zabrániť rečiam. Najmä vzhľadom na to, že sa podľa všetkého ukazovali ako pravdivé.

„Zvyčajne zisťujeme, čo sa stalo alebo kto to spravil. Nie, či sa vôbec niečo stalo.“

„Ale toto je predsa iná situácia,“ namietol Hamvik. „Zaujímam sa všetko, čo sa vám podarí vyhrabať. Nezaplatené účty, daňové podvody, podvádzanie v škole, čierna práca. Ľudia sa musia dozvedieť, že tým dievčatám nemožno veriť.“

Popravil si okuliare a prešiel si dlaňou po vlhkom čele. Blix sa pozrel na Terryho, akoby sa chcel s ním poradiť, či má ten prípad zobrať alebo nie.

Keď mu Emma pred vyše rokom navrhla, aby to skúsili ako súkromní vyšetrovatelia, nepredstavoval si, že bude zbierať špinu na mladé dievčatá.

„Musím sa najprv poradiť so svojou spoločníčkou,“ vyhlásil Blix a vstal, aby dal Hamvikovi najavo, že ich schôdzka sa skončila. „Ozveme sa vám.“

Zamierili k dverám a zastali v prievane zo schodiska.

„Potrebujem, aby ste sa mi ozvali čo najskôr,“ povedal Hamvik. „Do večera.“

Blix sa pozrel na hodinky. Bolo niečo po dvanástej.

„Budem sa to snažiť stihnúť,“ pokýval hlavou.